

SLEDUJ MĚ

MRAZIVÝ THRILLER
Z ÉRY INSTAGRAMU

KATHLEEN BARBER

**SLEDUJ
MĚ**

Copyright © 2020 by Kathleen Barber

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Petrová, 2021

Cover © Laywan Kwan, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1818-4 (pdf)

KATHLEEN BARBER

SLEDUJ MĚ

VENDETA

Pro Marca

Poznámka autorky

Internet je zvláštní místo, říše divů plná králíčích nor. Jejich průzkum podnikejte pouze na vlastní nebezpečí – možná objevíte něco nového a zajímavého, možná se propadnete do noční můry.

Jednoho dne se mi přihodil ten druhý případ, když jsem z dlouhé chvíle pročítala příspěvky na subredditu, který se věnoval právnímu poradenství. Je to jedno z mých nejoblíbenějších míst na internetu, kde zabírám volný čas: jako nepraktikující právnička si vychutnávám diskuze, ve kterých se řeší obvyklé patálie (spory mezi pronajímatelem a nájemcem; sousedské hádky kvůli hranici pozemků), a jako aktivně píšící spisovatelka se nemohu nabažít těch poněkud prapodivnějších příhod (nález zlata ve zdech zděděného domu; zjištění, že partner, kterého už všichni považovali za mrtvého, je ve skutečnosti naživu). Toho odpoledne jsem natrefila na příspěvek, jehož autor se obával, že má jeho šéf přístup k bezpečnostním kamerám v domácnostech svých zaměstnanců.

Jak bizarní, pomyslela jsem si. To zase někdo přehání. Avšak zdálo se, že takovou reakci jsem měla jediná. Všichni ostatní se nevzrušeně dělili o rady, jako by se jednalo o pokutu za rychlou jízdu nebo obdobně běžnou záležitost. Spatřila jsem odkazy na další subreddit k tématu „ovladatelné webkamery“ a ze zvědavosti jsem ho rozklikla. Hemžilo se to tam příspěvky odkazujícími na něco, co vypadalo jako živé záběry z restaurací, barů, školek pro psy a podobně. Začala jsem se o to zajímat a snažila se přijít na kloub tomu, co přesně jsou ty ovladatelné webkamery zač, kde jsou

umístěny a jak je tihle internetoví štamgasti vůbec objevili. Daly se najít? Mohla bych například já najít víc kamer zabírajících štěňátka?

Ale moje pátrání nabralo nečekaný spád, když jsem narazila na článek s mrazivým titulkem *Seznamte se s muži, kteří špehují ženy přes webkamery*.

Ochromeně jsem si četla o tom, jak kdokoli s využitím základních technologických znalostí zvládne nainstalovat nástroj vzdálené správy (tzv. RAT) do počítače někoho jiného. Když je hotovo, získá osoba, která ho nainstalovala, téměř neomezený přístup k počítači své oběti, včetně složek, obrazovky a webkamery. Kdykoli potom oběť použije svůj počítač, někdo cizí může monitorovat její aktivitu – jak digitální, tak fyzickou.

Četla jsem si o tom, jak si takoví šmíráci pohrávají se svými oběťmi, baví se tím, že otevírají porno na jejich obrazovce; někteří kradou přihlašovací údaje k webovým stránkám, zatímco jiní jsou invazivnější, prohledávají harddisky a snaží se najít kompromitující fotografie nebo jiný materiál k vydírání. Mě ale mnohem víc znepokojili šmíráci, kteří sbírají „otrokyně“, což je jejich označení pro ženy, které špehují prostřednictvím webkamery. Kromě toho, že své otrokyně potají pozorují, scházejí se na fórech, kde sdílí s ostatními, co všechno viděli své nic netušící otrokyně dělat – včetně screenshotů. Když je otrokyně omrzí, mohou ji prodat nebo provést výměnný obchod s jiným členem fóra. Dochází tak k dalšímu stupni porušování práv na ochranu soukromí.

Při pomyšlení na cizí osobu, která se elektronicky nabourá do mého domova, hrabe se v mých osobních složkách a sleduje mě ve chvílích, kdy mám za to, že jsem sama, mi naskakovala husí kůže. A aby potom ten anonym sdílel moje tajemství na fóru plném úchylů podobného ražení? Děsivá představa. Když jsem se dočetla, že mnoho obětí si nevědomky stáhne RAT software spolu s torrenty, ulevilo se mi – stránky s torrenty vůbec nepoužívám –, úleva ale nebyla nijak velká. Koneckonců nedávno jsem poslouchala epizodu

podcastu *Reply All* s názvem *What Kind of Idiot Gets Phished?*, ze které bylo zcela zřejmé, že nejen pitomci leckdy naletí phisherům. Jak podcast dokazoval, i minimálně zdatní phisheři dokážou rychle a snadno získat přístup k vašemu e-mailu – a to i při použití dvoufázového ověření. Takže kdo ví, čeho všeho jsou ještě schopní?

Pomyšlení na anonymního šmíráka slídícího v mém počítači mě vykolejilo natolik, že jsem udělala dvě věci: nejdříve jsem samolepkou přelepila webkameru zabudovanou v mém notebooku, jak to údajně dělají i Mark Zuckerberg a James Comey, a pak jsem začala psát tento příběh.

PROLOG

ON

Na internetu lžeme všichni. Do jednoho. Rozdíl je jen v tom, jak velké naše lži jsou. Na jedné straně jsou podvodníci, phisher, šmejdi, kteří se snaží přimět vaši babičku, aby vás dostala na kauci z imaginárního thajského vězení. Na straně druhé jsou ti, jejichž nepravdy bývají zanedbatelné, bezvýznamné: ti, kteří jedním kliknutím potvrdí souhlas se smluvními podmínkami nebo olajkují sestřenicí fotku jejího mimina s příšerným pršákem. A někde uprostřed se nacházíme my: sprádáme o něco troufalejší lži, abychom vypadali lépe, než jací ve skutečnosti jsme. Přibarvujeme si pracovní profily. Na fotkách se usmíváme, přestože naše srdce pláčou. Vždyť co by se tak mohlo stát, když si naše průměrné životy trochu vylepšíme?

Jenže internet toho může odhalit přesně tolik, kolik toho dokáže zamaskovat.

Vezměte si třeba takovou Sabrinu. Když mi bylo šestnáct, byla celým mým světem, moje maličká rusovlasá princezna. Mé srdce bušilo jen pro ni. S její drobnou dlaní ve své jsem dokázal cokoli na světě. Byli jsme spolu sedm měsíců, když se její rodina rozhodla přestěhovat přes celé Státy do Kalifornie. Jedna část mého já chtěla vypít žíravinu a umřít, zatímco ta druhá byla přesvědčená, že tu zkoušku musíme se Sabrinou podstoupit, abychom prokázali naši věčnou lásku, a za padesát let se budeme těm pár letům odloučení jen smát. V den jejího odjezdu jsem našel na svém polštáři dva

pramínky jahodově světlých vlasů, schoval jsem je do obálky a tu uložil vedle postele.

Zpočátku jsme si každý večer volali celé hodiny. Obtácel jsem si Sabrininy vlasy kolem prstu, zatímco mi líčila, jak moc nesnáší Kalifornii a jak moc jí chybím. Slibovala, že mě bude pořád milovat. Slibovala, že se vůbec nic nezmění. *Slibila* mi to. Postupem času ale volala čím dál méně. Trvalo jí hodinu, potom dvě nebo tři, než odepsala na zprávu. Předpokládal jsem, že se cítí stejně mizerně jako já, a tak jsem jí posílal dárky a květiny, abych ji rozveselil. Posílal jsem jí básně psané krví mého rozdrásaného srdce.

A pak mi Astrid Marshallová, jedna ze Sabrininých vyčůranějších kamarádek, poslala odkaz na youtube video s názvem *NEJVÍC SEXYTÝPCI NA NEWMAN HIGH*. Udělalo se mi zle, když jsem ji uviděl, její nádherné vlasy zkrácené na mikádo zářící měděnou barvou, jak sedí v nějakém pokoji, obklopená hloučkem cizích holek. Odbarvená blondýna, která si nanasla tolik make-upu, že její obličej měl docela jiný odstín než krk, se ujala slova, zapištěla pozdrav do kamery a začala s ostatními vést diskuzi na téma, který z kluků na Sabrinině nové škole je „nejvíc sexy“. Žaludek mi sevřela ledová ruka, když se Sabrina zahihňala a přikývla na souhlas. Pak se jí ale zeptaly: „Ale ty máš vztah na dálku, že jo, Sabrino?“ Rychle zavrtěla hlavou, až její krásné vlasy zavířily kolem drobného obličejce, a ve mně začala vřít krev. „Kdepak. Je tu jeden týpek, co je mnou tak trochu posedlej, ale nechodíme spolu. Vydržuju si ho jenom kvůli dárkům.“ Celý kroužek zaburácel krutým smíchem a já prudce zaklapnul notebook dřív, než mi ta proradná coura mohla do mého zmučeného srdce zabodnout další osten.

Ten večer jsem vzal jednomu ze starších bratrů zapalovač a sledoval, jak ty třpytivé pramínky vlasů černají a kroutí se.

Když jsem se na Sabrinu kvůli tomu videu obořil, s brekem tvrdila, že jí to mrzí. Ale byla to jenom další lež. Mrzelo ji, že jsem ji odhalil, že jsem prokouknul její přetvářku. Koneckonců pár kliknutí

na internetu mi potvrdilo, že takových videí bylo víc, a Sabrina v nich vůbec nevypadala, že by ji trápily nějaké výčitky. Ta chladnokrevná zrůda se na mě jednoduše vykašlala a úplně mě zničila. Celé roky jsem žil s pocitem, že moje srdce zůstane už navždy zlomené. Myslel jsem, že už nikdy nedokážu nikoho milovat.

Ale pak se objevila Audrey.

Paradoxně to byla právě Sabrina, kdo mě k Audrey dovedl. Nebýt Sabriny a jejích lží, nikdy bych neskončil na diskuzním fóru Sexponáty. Uchýlil jsem se tam a táhl za jeden provaz s lidmi, kteří na internetu objevili zdrcující pravdu o ženách, o nichž si mysleli, že je milují. Ostatní komentující mi pomohli získat nový pohled na věc. Díky nim jsem si uvědomil, že to celé vypovídá víc o Sabrině a jí podobných chamtivých, nešťastných ženských než o mně.

Na fóru se ale neobjevovaly jen stížnosti a výpovědi o tom, jak komentujícím ukřivdily jejich ex. Taky se tam vášnivě diskutovalo o ženách na všemožných sociálních sítích. Znáte to: blog, vlog, tumblr, instagram. Ženy, které vystavují svá těla online jako ovoce v supermarketu. Lidé na diskuzních vláknech se shodli, že je lepší a snazší obdivovat virtuální ženy než ty ve skutečném životě, protože všechny ženy lžou, ale tyhle se to alespoň nesnaží skrýt. Nebylo žádné tajemství, že jejich těla prošla photoshopem a jejich husté řasy byly nalepené. Ženy ve virtuálním světě vás nemohly ponížit. Nemohly zničit vaši duši, protože samy žádnou neměly.

V ani jedné z těch diskuzí bych ovšem nepřiznal, že mi chyběl tlukot ženského srdce. Chyběly mi hedvábné vlasy, do kterých bych mohl zabořit tvář a nasávat přitom vůni parfému. Chyběl mi dotek hebkých rtů na těch mých. Kéž by mě ta mrcha Sabrina tak neodrovnala.

A pak jsem jedné noci ležel ve své velké manželské posteli, poslouchal, jak spolubydlící chrápe, a zápasil s nespavostí tak, že jsem procházel sexponáty. Zrovna jsem projížděl vlákno, na němž uživatelé sdíleli screenshoty svých ženských ideálů, když vtom jeden

z nich upoutal mou pozornost. Prudce jsem se posadil, hrdlo se mi sevřelo tak, že jsem skoro nemohl dýchat. Náhled obrázku byl malý, měl tři, nanejvýš pět centimetrů, ale tu hřívu lesklých, ohnivých vlasů bych poznal všude.

Sabrina.

Třesoucími se prsty jsem obrázek rozklikl. Úleva se smísila se zklamáním, když mi došlo, že to není ona. Do foťáku se usmívala nějaká jiná kráská s ohnivými vlasy, jméno jsem vyčetl ze screenshotu jejího příspěvku na sociálních médiích: *Audrey*.

Podobnost se Sabrinou mi v prvním okamžiku vyrazila dech, ale čím víc jsem ji zkoumal, tím víc rozdílů jsem zpozoroval. Obě byly drobné rusovlásky, Audrey ale měla ostřejší rysy, působila dojmem femme fatale. Oči v barvě tyrkyosu zářily zpod hustých řas, srdcovitý obličej končil špičatou bradou, bělostná ňadra se vzdouvala v hlubokém výstřihu. Do úst se mi nahrnuly sliny, tělem mi projela horkost.

Audrey.

Vypátral jsem ji všude, od tumblrů až po blog na wordpressu, a začal ji sledovat, kde se jen dalo. Celé dny jsem se od ní nemohl odlepit. Procházel jsem archivy na blogu, ukládal si do paměti každou fotku, pitval jsem její užvaněné příspěvky a hledal v nich hlubší význam. Byla energičtější než Sabrina a taky vtipnější. Zjistil jsem, co poslouchala, na co se dívala, co četla. Zhltl jsem každické sousto, které mi nabídla.

Naštěstí toho nebylo víc.

Můj oblíbený snímek byl ten, kde stojí na pláži a její bělostná pokožka ostře kontrastuje s černými háčkovanými bikinami, tvář částečně odvrácenou od kamery, tělo natočené k oceánu za ní, oči hledící skrz obrazovku přímo do těch mých. Jednou rukou krotí vlající vlasy, druhou vyzývavě vztahuje ke kameře, jako by žadonila: *Sleduj mě.*

KAPITOLA PRVNÍ

AUDREY

Co tě nezabije, to tě zviditelní. Tahle moje odvěká mantra mi zněla v hlavě i teď, když jsem se ve vlaku mířícím na jih do Washingtonu snažila zahnat panický záchvat. Tentokrát však nepomáhala – především proto, že už jsem si nebyla jistá, jestli její logika ob stojí v praxi. Co když kvůli tomu rozhodnutí naopak zapadnu?

Zachvěla jsem se a znovu zvažovala, jestli se mám pokusit pohladit svou psychickou podporu v podobě čivavy, která obsadila čtvrtinu mého sedadla.

Když jsem k ní před chvílí natáhla ruku, abych ji podržela za ušima, její majitelka – divoce vyhlížející dáma s francouzskou manikúrou, oděná v citrónově žluté velurové teplákovce – prakticky zaječela: „Co ho rušíte!“

Pejsek na mě roztomile zamžoural očima, jako by se právě probral z dřímoty, ale já dvakrát netoužila po opětovném jekotu jeho paničky.

Raději jsem z kabelky vylovila xanax a znovu čivavu pokradmu vyfotila. Fotku jsem doplnila fialovým popiskem *Hodina druhá* a spolu s gifem ňafajícího psíka ji nahrála na instastories. Během chvilíčky na mě vyskočily komentáře od followerů, kterých mám něco přes milion:

Šťastnou cestu!

To psisko na tebe má pifku!

Drž se, Audrey!

Napětí, které se mi hromadilo na ramenou a za krkem, pozvolna povolovalo a já se konečně pohodlně uvelebila na sedadle. Na životě online byly bezkonkurenčně nejlepší komentáře followerů. Moje bývalá spolubydlící (a bývalá nejlepší kamarádka) Izzy to obvykle komentovala slovy, že jsem narcista, a proto to tak vnímám. Přitom to ale byla Izzy, která když mójela zrcadlíci se plochy (prosklené budovy a tak), nikdy neopomněla zkontrolovat svůj odraz. Každopádně to nebyla narcistická láska, která mě přiměla sdílet život s ostatními. Šlo spíš o touhu být s nimi v kontaktu. Když máte milion přátel doslova na dosah ruky, můžete si vůbec někdy připadat opravdu osaměle?

Začala jsem reagovat na komentáře ohledně mého oblečení, barvy laku na nehty i hudby, která mi zněla ve sluchátkách. Jen tu jednu stále se opakující otázku jsem nechávala bez odpovědi: *Proč odjíždíš z New Yorku?*

Zatraceně dobrý dotaz.

Dotaz, který mi zvyšoval hladinu kortizolu a kvůli kterému jsem do sebe sypala prášky proti úzkosti. Vždyť já New York milovala, žádné jiné město na světě tak nepulzovalo životem, nebylo tak vzrušujícím a bezpochyby ani tak dobrým místem pro život. Co si pamatuju, vždycky jsem snila o tom, že tam budu žít. Dětský pokojíček jsem si dokonce vylepila plakáty s Empire State Building, Sochou svobody a spoustou dalších památek.

Jenže teď, po sedmi letech od chvíle, kdy jsem uvěřila, že jsem našla domov, mě vlak odvážel závratnou rychlostí pryč, zatímco moje věci vezli stejným směrem stěhováci. Původní představa byla,

že pokud někdy odejdu z New Yorku, tak jediná na nějaké podobně oslňující místo, třeba do Paříže, Londýna nebo Tokia.

Washington na seznamu nikdy nefiguroval.

Nahmatala jsem další xanax a přemítala, jestli náhodou nedělám obrovskou chybu.

Děláš správnou věc, přemlouvala jsem se. Jak by přijetí vysněného zaměstnání mohl být krok vedle?

Pravdou bylo, že o práci v muzeu jsem začala usilovat ještě předtím, než jsem zatoužila po životě v New Yorku. Vystudovala jsem vysokou, získala titul z dějin umění a plánovala si, jak budu rok pracovat v newyorských galeriích a potom se přihlásím na magistra na muzeologii – jenže z jednoho roku se staly dva a já si pak vždycky našla nějaký důvod, proč přihlášku nepodat. Odkládání nezastavila ani skutečnost, že všechny fajn fleky v muzeích už obsadili uchazeči s magistrem. A já pořád trčela na místě, pracovala na částečný úvazek v několika soukromých galeriích a dobrovolničila v muzeích, jako je Muzeum moderního umění nebo Muzeum amerického umění Whitneyové.

Když jsem ale minulý měsíc procházela pracovní nabídky, objevila jsem inzerát na pozici manažera sociálních médií v Hirshhornově muzeu. *To bych přece mohla dělat*, pomyslela jsem si, když jsem zkoumala náplň práce. *To bych určitě mohla dělat*. Byla jsem *expert* na sociální média. A řekněme si na rovinu, jak jinak bych zničehonic dokázala proměnit život holky ze Středozápadu v menší kult osobnosti? A tak jsem se na tu pozici přihlásila dřív, než jsem o sobě mohla začít pochybovat.

Když se mi však Ayala Martin-Nesbittová, která měla na starost zapojení veřejnosti do chodu muzea, ozvala s pracovní nabídkou, na chvíli mě přepadly zaječí úmysly. Během pohovoru jsem si muzeum světové úrovně – součást Smithsonianova institutu – zamilovala, jenže jeho poloha už mě tak neuchvátila. Jak bych jen mohla opustit New York? Ayala mi dala den na rozmyšlenou a já se rozhodla, že

tu nabídku řádně oslavím a proberu s Izzy. Byla mou kamarádkou už od základky, rozebírala se mnou všechno, dilematem o ostříhání či neostříhání ofiny počínaje a vypořádáním se s nemístnými vtípky bývalého šéfa konče. Vždycky mě dokázala usměrnit, byla jsem si jistá, že mě nezklame ani tentokrát.

Jenže když jsem se s lahví prosecca v ruce nadšeně vřítila do našeho bytu v East Village, našla jsem Izzy, jak strnule sedí na pohovce.

Zaraženě jsem bublinky odložila a zajímala se: „Co se stalo?“

Izzy popadla několik pramínek svých dlouhých tmavých vlasů a zkoumala roztržené konečky. Po chvíli svým vlasům sdělila: „Russellovi vyprší na konci měsíce smlouva.“

„Smůla,“ konstatovala jsem a doufala, že to znamená jediné – její děsný přítel se spolu se svou děsně cool bradkou odporoučí z města.

„No,“ přestala si žmoulat vlasy a konečně se podívala na mě, „stěhuje se sem.“

„Cože?“ Vytřeštila jsem oči. „Tak to absolutně nepřichází v úvahu, Iz. Nemůžeš mi přece jen tak beze všeho oznámit, že tvůj kluk a jeho rozsáhlá kolekce falešných tenisek od Gucciho se k nám nastěhují!“

Světle hnědé oči potemněly a rty se sevřely v úzkou linku. „A co bych jako nemohla? Na tý smlouvě jsem napsaná stejně jenom já, protože tys byla příliš zaneprázdněná ve svých mizerně placených pracích a pořád ses honila za instagramovou slávou, takže už ti nezbyla ani chvilka na to, aby ses stala nájemnicí. Tenhle byt je *můj* a já rozhodnu o tom, kdo v něm bude bydlet.“

Její slova byla jako rána pěstí. Během těch desítek let našeho přátelství jsme se s Izzy hádaly minimálně, a nikdy kvůli penězům. Vůbec jsem netušila, že v sobě dusí vztek kvůli těm několika nájům, které musela před lety zaplatit sama. Už dávno jsem jí všechno vrátila, a navíc to rozhodně nebylo tak, že bych svůj podíl momentálně nemusela cálovat. Kromě toho nikdy nic nenamítala proti všem těm plátýnkovým pletovým maskám, adaptogenům

a dalším vychytávkám ze světa *slow fashion*, kterými se mě různé značky snažily zlákat ke spolupráci na instagramu.

„Fajn,“ odfrkla jsem a zvedla prosecco. „Stejně se stěhuju do Washingtonu.“

Izzy překvapeně zamrkala. „Tys dostala tu práci?“

„Jo,“ odvětila jsem a zápasila s fólií omotanou kolem hrdla lahve.

Ještě před několika dny by Izzy vyzvídala všechny podrobnosti a nenechala by toho, dokud bych jí nevyličila konverzaci s Ayalou do nejmenších detailů. Byly bychom vzhůru celou noc a ona by rozebrala všechny plusy a minusy té práce, důmyslně by mě navedla správným směrem. Dneska ale jenom přikývla.

„Aha. Takže to bude asi všechno v pohodě.“

„Jo,“ zavrčela jsem, vytáhla špunt a pořádně si lokla. „Všechno bude fajn.“

A taky že bude. Ve Washingtonu mě čekají lepší časy. Alespoň to už teď bylo jasné.

KAPITOLA DRUHÁ

CAT

Každou sobotu jsem přejížděla rukou po řadách laků na nehty vystavených na stěně nehtového studia a váhala nad odstínem třešňově červené, korálově růžové a fuchsiové. A každou sobotu jsem si vybrala tentýž odstín světle růžové, který jsem nosila poslední čtyři roky.

„Odvaž se trochu!“ žadonila Monet, moje oblíbená manikérka. „Co takhle něco kapánek šmrncovnějšího?“

„Možná příští týden,“ prohlásila jsem a byla si jistá, že k žádné změně nedojde. „V pondělí mám důležitou schůzku s klientem.“

„Vždycky máš schůzku s klientem,“ namítla a začala odstraňovat zbytky sloupaného laku z minulého týdne.

Neměla tak úplně pravdu, ale byla blízko. Když jsem zrovna neplánovala schůzku s klientem, čekala mě schůzka se zástupcem protistrany, oběd s partnerem nebo doprovod služebně staršího kolegy k soudu. Potřebovala jsem vzbuzovat respekt a to by šlo s odstínem *showgirl red* na nehtech dost těžko.

Monet pokývla směrem k mobilu, který displejem vzhůru vibroval na opěradle. „To bude nějaký důležitý klient.“

Ve studiu jsem si většinou nechávala mobil v kabelce. Týdenní návštěvy manikúry byly jednou z posledních chvil, které jsem si ukořistila pro sebe, a pouze tehdy jsem si vypínala vyzvánění. Po dobu krásných pětáctyřiceti minut během sobotního odpoledne

jsem byla nedostupná. E-maily od klientů musely počkat, výzvy partnerů k přezkoumání případů byly odloženy.

Manikúru jsem používala k odbourání stresu už od prváku na vysoké, kdy mě do jejích tajů zasvětila Audrey. Našla mě v knihovně, neosprchovanou a ponořenou do hromady učebnic. Popadla mě za ruku a přes veškeré protesty mě doslova dotáhla do nehtového studia. Snažila jsem se jí vysvětlit, že nemám na přestávku čas, že manikúra jsou vyhozené peníze. Jenom se smála, jako by věděla svoje. A taky že ano. Na tom, že vám někdo jiný jemně opečovává a lakuje nehty, bylo cosi uklidňujícího. Okamžitě mě to chytlo. Možná že teď, když se Audrey stěhuje do Washingtonu, budeme zase chodit spolu. Nevadilo by mi, kdybych měla každý týden strávit pětáctýřicet minut svého drahocenného osobního času právě s Audrey.

Já a Audrey jsme spolu bydlely na vysoké. Po promoci před sedmi lety se ale přestěhovala do New Yorku, aby tam mohla žít oslňující život svých snů, zatímco já šla studovat práva do Virginie. Jak už to u vysokoškolských přátelství bývá, z každodenního sdílení tajemství a dietní coly se stalo příležitostné setkávání na svatbách nebo oslavách těhotenství. Stýskalo se mi po ní. Audrey nebyla dokonalá kamarádka, ale byla ta nejlepší, jakou jsem kdy měla.

Pořád jsem si živě pamatovala den, kdy jsme se potkaly. Byl to první den školy a já se upínala k naději, že tentokrát bude všechno jinak. Přece jenom, byla jsem jiná. Od toho katastrofálního letního tábora jsem vytáhla do výšky a terapie spolu s léky mě téměř zbavily koktavosti. Už dávno jsem nebyla tou holkou, o které Emily Snowová prohlašovala, že je „exot“. Ovšem moje představy, že vysoká by mohla být snesitelná, se otřásly v základech, když jsem potkala svou spolubydlící, nafrněnou brunetu, která se představila jako „Tiffani s měkkým *i*“ a prohlížela si mě se špatně skrývaným pohrdáním. Když se naše patro toho odpoledne sešlo, Tiffani dělala, že mě nezná, a já se smířovala s tím, že budu další čtyři roky vydaná na pospas potvorám. Sedla jsem si na zem, usrkávala colu a snažila se nerozbrečet.

Když Audrey vplula s dokonale stylovým zpožděním dovnitř, všichni se otočili. Její zářivé, červenožlaté vlasy a nakažlivý smích bylo nemožné ignorovat. Doprovod jí dělaly dvě hubené blondýny a všechny tři na sobě měly tak kratičké denimové šortky, že z nich čouhaly kapsy. Když se posadila, řekla jim něco, čemu se řehtaly jak hyeny. Byla jsem v transu. Pozorovala jsem Audrey zpod svých řas a přemýšlela, jaké by to asi bylo, razit si tak sebejistě cestu životem.

Když mi ale Tiffani (řekla bych, že naschvál) cestou ven převrhla plechovku s pitím, byla to Audrey, kdo se zjevil po mém boku se stohem papírových utěrek.

„Tu máš,“ řekla a pár mi jich podala. Zbytek hodila na podlahu a sandálem ji vytřela.

„Díky,“ hlesla jsem.

Zářivě se na mě usmála, odsunula horu nasáklých utěrek ke koši a nechala je na hromádce. „V pohodě. Tak zatím.“

Ono „tak zatím“ úplně zamávalo s mými vyhlídkami. Bezútešné roky na vysoké, které se přede mnou rozprostíraly, se najednou zdály zvladatelné. A díky Audrey po mém boku takové opravdu byly.

KAPITOLA TŘETÍ

AUDREY

Kromě toho odpoledne, kdy jsem měla pohovor v Hirshhornově muzeu, jsem do Washingtonu zavítala jenom na školním výletě v osmé třídě. Z té návštěvy mi v paměti uvízl jeden okamžik – spolužák dostal otravu z jídla a během prohlídky ozdobil koberec v Bílém domě –, ale jinak to byla jen mlhavá změt památek a muzeí.

O víkendu jsem tam měla přijet na prohlídku bytů, ale poté, co jsem na tu práci kývla, mě dostihlo kruté uvědomění, že budu muset opustit New York. Nedokázala jsem si představit, že bych ve Washingtonu měla strávit byt jen vteřinu vzácného času, který mi zbýval do odjezdu. Poslední dva týdny v New Yorku se nesly na vlně okázalých večerů na mých oblíbených místech a řady drinků s přáteli, známými a v podstatě kýmkoli, kdo mi během pobytu ve městě zkřížil cestu. Za pozdních večerů jsem brázdila ulice ve snaze zapamatovat si každičký kout plný jak lidí, tak odpadků.

Jednoho takového večera, povzbuzená margaritami a vědomá si závažnosti svého následujícího kroku, jsem přišla domů a našla si náhodný byt na craigslistu. Když jsem ráno objevila e-mail od domácí, trochu jsem prozkoumala okolí nabízeného bytu, abych se přesvědčila, že se nejedná o podvod, a oznámila jí, že to беру. Ale i moje umírněné obavy se zdály přehnané: její podpis v e-mailu obsahoval motivační citát vyvedený v barvách duhy, prokristapána. Jak špatné by to bydlení mohlo být?

Dorazila jsem do Washingtonu den předem a domluvila se s kamarádkou z vysoké Cat, že u ní přespím. Nevzpomínala jsem si, kdy jsme se viděly naposled – možná před dvěma lety? Na svatbě Amber? Matně jsem si vybavovala, jak jsem se neúspěšně snažila dostat červenající se Cat během afterparty na bar. Ale když jsem jí řekla, že se stěhuju do Washingtonu, okamžitě mi s nadšením nabídla, abych u ní bydlela, jak dlouho budu chtít.

Když Cat otevřela dveře dobře udržovaného třípodlažního cihlového řadového domu, ve kterém bydlela, vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatovala: husté blondaté vlasy jí spadaly přes ramena v záviděníhodně přirozené vlně, tvář bez make-upu, a z decentní šambré košile bez rukávů a růžových šortek vyčuhovaly její dlouhé končetiny.

„Cat!“ zvolala jsem. „Tak ráda tě vidím!“

„Já tebe taky!“ odvětila a sevřela mě v objetí vonícím po květinách.

Až když mě k sobě přitiskla, vzpomněla jsem si, jak je vysoká; hlavou jsem jí narazila do klíční kosti.

„Pojď dál,“ pobídla mě, odtáhla se a vedla mě po schodech do bytu. „Jaká byla cesta?“

„Myslíš kromě čivavy pana Čičiho? Bylo to –“ Zarazila jsem se, když jsem si všimla Catina zmateného výrazu. „Viděla jsi moje instastories, ne?“

Zakroutila hlavou. „Nemám instagram.“

„Zapomněla jsem, jak jsi mimo, když jde o sociální média,“ škádlila jsem ji.

„Já prostě –“

„Klídek, Cat, jenom žertuju. Každopádně...“ Odmlčela jsem se, když Cat otevřela dveře do bytu. „Páni. Super bejvák.“

Celé druhé patro tvořil otevřený prostor zalitý měkkým zlatavým světlem, které do něj proudilo obrovským arkýřovým oknem. Místnosti vévodila světle šedá pohovka, přesně ten typ, nad kterým jsem slintala v katalogu o bydlení. Umístěná byla příhodně u cihlového krbu osázeného krémovými svíčkami. Velký jídelní stůl

z rustikálně stylizovaného dřeva odděloval obývací od kuchyně. Ta byla skvěle vybavená nablýskanými spotřebiči z nerez, kávovarem a luxusním mixérem. Vzadu pak stoupalo do patra točité schodiště z tepaného železa.

„Vypadá to parádně,“ prohlásila jsem uznale a se špetkou závisti, zatímco jsem přejížděla prsty po hebkém povrchu pohovky. „Vím, že říkala, že nejsi na insta, ale tenhle obývací – co obývací, už jenom ten krb – by ti snadno zajistil tak tisíc lajků.“

Zasmála se. „Můj dekoratér to určitě rád uslyší.“

„Jo ty sis někoho najala?“ zeptala jsem se a okamžitě se mi ulevilo. Nebylo to ale žádné překvapení, styl byla moje parketa. Cat byla milá, ale představitost neoplývala – byla tím typem člověka, který přijde do J.Crew a koupí si cokoli, co je zrovna vystavené na figuríně. Navíc Cat si mohla dovolit rozhazovat peníze za interiérové návrháře. Pracovala v nobl právnické firmě a pocházela z bohatých poměrů. Na vysoké jako jediná z nás nakupovala v Burberry a já často přemýšlela, proč zrovna ona – chytrá, ambiciózní, bohatá – šla na státní školu. Předpokládala jsem, že zpackala pohovory na elitní soukromé školy. Chuděra, občas byla hrozné trdlo.

„Myslíš, že mám čas na výzdobu? Tak pojď, dáš si věci do ložnice pro hosty.“

Ohromená skutečností, že má ložnici pro hosty – mí hosté mohli být rádi, když zbyla na gauči deka navíc –, jsem Cat následovala po užoučkém točitém schodišti.

„Pane jo,“ poznamenala jsem a pevně svírala zábradlí. „Tohle je o život.“

Cat se omluvně usmála. „Nedoporučuju chodit dolů v ponožkách.“

Nahoře u schodů byla koupelna. Skrz pootevřené dveře jsem zahlédla zářící bílé kachličky a okraj staromódní vany. Cat otevřela dveře pokoje, který se nacházel hned vedle koupelny.

„Tak jsme tu. Je to v pohodě?“

„Ehm, víc než v pohodě,“ odvětila jsem a rozhlížela se po místnosti. Jako zbytek Catina bytu i pokoj pro hosty měl očividně na svědomí profesionál: čisté linie, promyšlené detaily. Většinu místnosti zabírala nízká postel skandinávského stylu s šedým přehozem doplněná minimalistickým nočním stolem, na kterém stály čerstvé květiny. Ale věc, která ležela vedle nich, působila jako pěst na oko.

„Děláš si srandu,“ vyhrkla jsem, zasmála se a zvedla zarámovanou fotku se mnou a Cat na školním plese. Byly jsme ztělesněním protikladů: Cat oháklá v nadýchaných bleděmodrých šatech, vlasy stažené do uhlazeného drdolu, a já s dlouhými vyžehlenými vlasy vtěsnaná do přiléhavých černých šatů. Vzpomínala jsem si, že jsem dva dny před plesem nekonzumovala nic jiného než vodu s citrónem, abych se do té věci vešla.

„Koukni na nás! Byly jsme ještě děti.“

„To teda,“ přitakala Cat a láskyplně se usmála. „Byly jsme ve třetáku. Věřila bys tomu, že už to je dlouhých osm let, co tahle fotka vznikla?“

„Neuvěřitelný.“ Sesula jsem se na postel a vyklouzla ze sandálů. „Ještě jednou díky, že mě tady dneska necháš přespát.“

„Můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít.“ Plaše se usmála. „Mohly bysme si zopakovat studentský léta.“

„Myslíš popíjet šnaps a dívat se na *Super drbnu*?“ zasmála jsem se. „To zní lákavě, ale zítra mi dorazí stěhováci.“

V Catině tváří se zračily obavy. „Pořád nemůžu uvěřit, že sis naslepo pronajala byt. Jak můžeš vědět, že vůbec existuje?“

„Neboj, slibuju, že jsem neposlala peníze žádnému podvodníkovi. Dívala jsem se na google mapy a proklepla si tu domácí, kterou je, jen tak mimochodem, velmi milá postarší dáma jménem Leanne.“

„*Myslíš si*, že to je milá postarší dáma. Může to být kdokoli. Může to být klidně *on*. Může to být Ted Bundy!“

„Ted Bundy je mrtvej, Cat.“

„Může být *jako* Ted Bundy. Nebo i horší. Nikdy nevíš.“

Pokrčila jsem rameny. „Někdy musíš zariskovat. Víš, co vždycky říkám...“

„Co tě nezabije, to tě zviditelní,“ dokončila Cat. „Tak snad tě to nezviditelní až moc.“

CATINA NABÍDKA NA SPOLUBYDLENÍ byla velkorysá a na vteřinku jsem zvažovala, že vycouvám ze smlouvy, ale věděla jsem, že s Cat bych nemohla bydlet víc než pár dnů. Ne proto, že by byla špatná spolubydlící. Spíš byla až moc *dobrá*. Když jsme spolu bydlely na vysoké, pořád mi prala, dělala mi čaj nebo mě hlídala, když jsem zůstala dlouho venku. Bylo to jako bydlet s matkou, jen to obnášelo méně peskování.

Samozřejmě jsem se jí o tom nikdy ani slovem nezmínila. Cat to myslela dobře. Jenom byla trochu jako klíště. Zhoupł se mi žaludek, když jsem si vzpomněla na den, kdy nás čekalo zařazování do univerzitních spolků. Postávala jsem před domem sesterstva Kappa Gamma Alpha – mojí první volbou a spolkem, do kterého jsem nakonec byla přijata –, potila se ve středozápadním srpnovém slunku a zkoumala (příjemně mdlou) konkurenci. Při tom jsem zavádila pohledem o Cat.

Poznala jsem ji na kolejích, rychle jsem odvrátila zrak a doufala, že nepůjde za mnou. V podstatě na ní nebylo nic špatného, ale celé její vystupování působilo trochu nepřírozně. Pořád *slídila* kolem, úsměv (pokud se to dalo tak nazvat) na její tváři se podobal šklebu. Vynořila se za zbytkem skupiny a jenom tam tak postávala s tím svým zvláštním úsměvem, přikyvovala, jako by byla součástí konverzace.

Když se otevřely dveře a zpívající sestry vypochoďovaly ven, ohlédla jsem se přes rameno, abych se ujistila, že se na mě Cat nelepí. Musela to vyčíst z mého výrazu, protože zrudla, azurově modré oči se ublíženě zaleskly. Cítila jsem se provinile, ale co jsem měla dělat?

Nemohla jsem připustit, aby mi nějaká holka, kterou jsem sotva znala, zmařila šanci dostat se do dobrého spolku.

Kdybych věděla, že nás přijmou obě, možná bych se chovala jinak.

Na zahájení školního roku prezidentka sesterstva v šatech velikosti XS od Diane von Furstenberg sepjala ruce s pečlivě upravenými nehty a básnila o tom, jak jsou všichni rádi, že nás mají, jaké to je štěstí, že jejich spolek neustále přijímá tak úžasné ženy. Když jsme se později rozprchly do menších skupinek, všimla jsem si Cat, jak stojí o samotě stranou. Jelikož měřila skoro dva metry, bylo pro ni těžké splynout se stěnou, ale přesně o to se snažila.

Ta je úplně mimo, pomyslela jsem si nehezky.

Pak jsem si ale vybavila její ublížený výraz před zařazováním a začalo mě hryzat svědomí. Nezařekla jsem se snad, že na vysoké už nebudu taková mrcha? Od mého předsevzetí uplynulo sotva pár týdnů a už jsem se chovala povýšeně, ještě ke všemu k jedné z mých sester! Omluvila jsem se z konverzace o samoopalovacích krémech se dvěma holkami, které se obě jmenovaly Lindsay, a šla jsem za Cat.

„Já jsem Audrey,“ představila jsem se. „Bydlíme ve stejném patře.“

„Já vím,“ zamumlala plaše a sklopila hlavu. Husté vlasy jí zakryly obličej.

Přestaň se, sakra, chovat jako nějaká zastydělá pubertáčka, chtělo se mi křičet. Místo toho jsem se zářivě usmála a prohlásila: „Vypadá to, že budeme sestry.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

CAT

Nepřestávala mě fascinovat Audreyina neochvějná víra ve vlastní nesmrtelnost a to, jak neustále pokoušela štěstí. Dodnes se mi dělalo mdlo, když jsem si vzpomněla na náš výlet na karneval Mardi Gras v posledním ročníku, během něhož Audrey zmizela s nějakým chlápkem, kterého potkala na Bourbon Street. Když jsem se jí pokoušela domluvit, aby se neodpojovala od skupiny, jen se smála, nazvala mě strašpytlem a přísahala, že mě zabije, když o tom povím jejímu příteli Nickovi. O čtyři nervy drásající hodiny později, kdy už jsem málem volala neworleanskou policii, se v tričku naruby vpotácela do našeho hotelového pokoje a hihňala se na celé kolo.

Přestože jsem věděla, jak lehkovážně už v minulosti jednala, nepřestávala mě překvapovat. A rozhodnutí pronajmout si naslepo byt spadalo do kategorie pošetilost nejvyššího stupně. Mým obavám se jen vysmála a trvala na tom, že udělala všechno, co bylo třeba: vygooglila si svou bytnou, zadala inzerát do zpětného vyhledávání a prozkoumala lokalitu na Street View v aplikaci Google Maps.

Zatím jsem se zdržela hodnocení bytu, ale alespoň z té polohy jsem měla dobrý pocit. Adresa, kterou mi dala, se nacházela poblíž Logan Circle, v relativně bezpečné a životem pulzující čtvrti. Většina budov v té oblasti byly buď klasické řadovky, nebo novostavby, takže pokud Audrey nebude mít hodně velkou smůlu, mělo by to místo být v pohodě. A Audrey nikdy neměla smůlu.

Její nový domov byl navíc jenom pár bloků od toho mého a mně se zamlouvala myšlenka, že Audrey bude bydlet tak blízko. Představovala jsem si, že obnovíme naše kamarádství z dřívějšíka, budeme společně chodit na manikúru a brunch a po večerech dělat pyžamové párty za doprovodu Britney Spears. Ten večer, kdy u mě Audrey přespávala, jsme si otevřely lahev vína a potom další, probraly jsme všechny novinky, které se v našich životech udály, a celé to bylo jako za starých časů. Měla jsem pocit, že se zblázním radostí.

Ráno, zmalátnělá kocovinou, jsem se s Audrey vydala za její novou bytnou. Modlila jsem se, aby tahle „Leanne“ byla tím, za koho se vydávala, a Audreyin laxní přístup ke shánění bydlení nás nepřivedl do maléru. Odbočily jsme do jedné z tichých, úzkých postranních uliček, lemovaných listnatými stromy a pestrobarevnými řadovkami. Byl to ten typ ulice, ve které zapomenete, že jste uprostřed města.

Audrey se v půlce věty odmlčela a zkontrolovala adresu na mobilu. „To je ono. Domov, sladký domov.“

Sledovala jsem její pohled na malebný čtyřpodlažní řadový dům se světle béžovými zdmi a černými okenicemi. Stál trochu stranou od chodníku, ke schodům vedla cestička přes travnatý dvorek. Pár kvetoucích keřů se těsnalo podél budovy a okna ve vyšších patrech zdobily rozkvetlé truhlíky.

Vydechla jsem úlevou. „Vypadá to hezky. V jaké části bydlíš?“

„P. Nejsem si jistá, co to znamená. Možná ‚přízemí‘?“

Polil mě studený pot. Měla jsem dostatek zkušeností se sháněním vlastního bydlení a dobře jsem věděla, že písmeno „P“ neznačí přízemí.

„Hele, koukni na ten sklep,“ pobídla mě Audrey, šťouchla do mě a ukázala na železnou branku pod schody. Jasně modré dveře za ní byly částečně schované pod úrovní ulice.

„Ehm...“ špitla jsem a neochotně ukázala na písmeno „P“ nad zvonkem vedle branky.

„Ach tak. To bude asi *můj* sklep.“

Chtěla jsem se na ni soucitně podívat, ale vyhýbala se mému pohledu.

„Leanne mi řekla, abych zazvonila na jedničku, až dorazím,“ pronesla po chvíli, zvedla bradu a vyšla po schodech. Sandály na podpatku oznamovaly její příchod. Zazvonila, potom se ke mně otočila a věnovala mi zářivý, očividně falešný úsměv.

Zmizel jí z tváře, jakmile se dveře rozletěly a odhalily vyhublého, šlachovitého dvacátníka. Měl mastné tmavé vlasy stažené do drdolu, zpod nátělníku se mu táhlo tetování čehosi okřídleného – orla nebo snad draka? – a prsty s okousanými, špinavými nehty svíral energetický nápoj.

„Promiňte,“ vyhrkla Audrey, podle všeho zaskočená. „Nejspíš jsem si spletla zvonek. Hledám Leanne Lo...“

„Babi!“ zahulákal přes rameno. Potom se otočil zpátky k Audrey a těkavýma, vodnatě hnědýma očima si ji změřil od hlavy až k patě.

„Vy musíte být ta nová nájemnice.“

Z jeho divokého pohledu mi přeběhl mráz po zádech, ale Audrey nehnula ani brvou, jako obvykle.

„Dobré ráno!“ zašvitořila drobná, usmívající se žena s vrásčičtým obličejem a výrazně kaštanovými vlasy, která se vynořila za mladíkem. „Vy musíte být Audrey. Zajdu pro klíče a půjdeme se podívat do vašeho bytu. Tohle je můj vnuk Ryan. Bydlí nad vámi.“

Když Leanne odcupitala pryč, Ryan pohlédl na Audrey a na tváři se mu objevil úsměv, který odhalil malé zažloutlé zuby. „Nazdar, sousedko.“

Tohle je ten důvod, proč by si člověk neměl pronajímat byt přes internet, pomyslela jsem si úzkostlivě.

„Vyřídí babičce, že čekám dole,“ odvětila Audrey stroze. Otočila se na podpatku a štrádovala dolů po schodech, až se jí culík pohupoval. „Proboha,“ zamumlala téměř neslyšně.

„Nemusíš to dělat,“ sykla jsem na ni. „Můžu se podívat na smlouvu. Určitě v ní je nějaká úniková doložka nebo...“

„To je dobrý,“ přerušila mě. „Vážně, měla jsi vidět moje sousedy v New Yorku. Vedle nich by tenhle týpek působil jako hotovej džentlmen.“

„Tak jsem tu,“ zahlaholila Leanne, belhající se ze schodů.

Odemkla branku pod schody i dveře za ní a s Audrey jsme ji následovaly. Zadržela jsem dech, když jsem se vtěsnila dveřmi hobitů velikosti dovnitř, připravená spatřit jeden z těch temných a ponurých suterénů, které byly ve městě všudypřítomné. Avšak k mému překvapení a radosti jsme se ocitly v poměrně velkém nedávno zrenovovaném bytě s prostorným obývacím. Laminátová podlaha se leskla, moderní spotřebiče v malé kuchyni zářily čistotou a celý byt voněl jako citrónový čisticí prostředek. Dovnitř proudilo sluneční světlo, přestože jediné okno v místnosti bylo částečně zakryté přerostlým keřem a železnými mřížemi.

„Proč jsou tady ty mříže?“ zeptala se Audrey a ukázala na okno. Leanne místo odpovědi prohodila: „Už jsem zmiňovala, že tu máte pračku i sušičku?“

Poté, co vyzdvihla další zlaté hřeby – myčku, hlavovou sprchu a množství úložného prostoru –, vtiskla Audrey do dlaně dva klíče („Ten větší je od branky a menší ode dveří,“ objasnila) a vyzvala ji, ať zavolá, pokud bude něco potřebovat. Když nám Leanne vesele zamávala na rozloučenou a zavřela za sebou, všimla jsem si, že na dveřích jsou tři zámky.

„Měla by ses zeptat po těch zbývajících klíčích,“ poznamenala jsem a ukázala na dvojici klíčů, které Audrey držela v ruce. „Ale jinak je to tu bezva.“

„Zase nepřeháněj,“ řekla a suše se zasmála. „Ale dá se to přežít, než si najdu něco lepšího... nebo, no, nadzemního.“

„Nezapomeň, že vždycky můžeš jít bydlet ke mně.“

„Díky, zlato.“ Ovinula svou vypracovanou paži z pilates kolem mé a postrčila mě k ložnici. „Tak pojď, pomůžeš mi rozhodnout se, kam dát postel.“

Když jsme vešly do ložnice, všimla jsem si, jak je prosvětlená – ještě víc než obývací. Řadové domky mírají okna tradičně vepředu a vzadu, po stranách okna chybí, protože jimi přiléhají k sousedním domkům. Ale v Audreyině ložnici byla okna *dvě*: jedno menší, úzké vzadu a jedno větší na boku.

Vyhlédla jsem z toho bočního a zamračila se. „Odsud je vidět do ulice.“

Audrey pokrčila rameny. „Jo, všimla jsem si toho cestou. Ale je to úzká, malá ulička. Nebudou tu celou noc jezdit auta nebo tak něco.“

„Z aut strach nemám,“ zamumlala jsem a přitiskla obličej na okno, abych měla lepší výhled. „Aspoň to vypadá, že na obou koncích je branka. Ale měla by sis rozhodně co nejdřív pořídit závě...“

Prásk!

Audrey i já jsme nadskočily, když jsme zaslechly, jak se rozrazily vchodové dveře. Vyměnily jsme si pohledy a vrátily se do obývacího, kde jsme našly jejího oplzlého souseda seshora. Postával ve dveřích a prsty bubnoval nepravidelný rytmus na plechovku, kterou stále svíral v ruce.

„Neumíš klepat?“ vyštěkla Audrey s rukama v bok. Bez mrknutí se na ni zadíval. „Babička chtěla, abych vám vyřídil, že kontejnery a popelnice jsou za barákem.“

„Dík. Příště zaklepej.“

Pokrčil kostnatým ramenem na nezávaznou odpověď.

„Mimochodem,“ řekla Audrey, „můžeš jí vzkázat, že mi dala jenom jeden klíč ke dveřím?“

„Víc klíčů není.“

„Ale na těch dveřích jsou tři zámky,“ opáčila a ukázala na ně.

S neskrývaným pobavením na tváři zopakoval: „Víc klíčů není.“